

Αναρμόδια η «Χάγη», ολέθρια η προσφυγή. Οι αποδείξεις.

Γράφει ο Γιώργος Ρωμανός. Συγγραφέας, ιστορικός ερευνητής.

Στη χώρα μας, ως προς το εθνικό συμφέρον της, συχνότατα το «άσπρο» γίνεται «μαύρο», και η μειοδοσία παρουσιάζεται ως πατριωτισμός. Έτσι έγινε με την παράνομη και επαχθή «Συμφωνία των Πρεσπών», τα εθνοκτόνα Μνημόνια που περιόρισαν την κυριαρχία της χώρα μας για 99 χρόνια, την αντιστροφή του δημοψηφίσματος της 5/7/2015, το κλείσιμο των πολεμικών βιομηχανιών μας, την παράδοση των πλουτοπαραγωγικών πηγών μας, μαζί με λιμάνια, αεροδρόμια, οδικά δίκτυα. Όλα παρουσιάστηκαν ως «επιτυχίες για τη σωτηρία της πατρίδος».

Σε αυτή την ολέθρια ατζέντα εθνικής μειοδοσίας σειρά πήρε τώρα το θέμα της προσφυγής στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης (ΔΔΧ) για τις «ελληνοτουρκικές διαφορές» (πληθυντικός!). Αυτό ανακοίνωσε ξαφνικά ο πρωθυπουργός Κυρ. Μητσοτάκης. Κι αμέσως οι ενδοτικοί εγκάθετοι, πολιτικοί, καθηγητές, δημοσιογράφοι, πιάσαν δουλειά για την δήθεν «ανάγκη να παραπεμφθούν στην Χάγη όλες (!) οι ελληνοτουρκικές διαφορές». Κατ' αυτούς: «πρέπει να υπάρξει συνεκμετάλλευση, το Καστελόριζο δεν ανήκει στο Αιγαίο, η Τουρκία έχει μεγάλη ακτογραμμή, άρα δικαιούται να ζητάει το μισό Αιγαίο σαν "γκρίζες ζώνες", δεκαοκτώ έως εκατόν σαράντα οκτώ ελληνικά νησιά, αφοπλισμό των νησιών μας, και μεγάλα τμήματα της ελληνικής ΑΟΖ.»

Οι ελλληνώνυμοι μειοδότες, αδρά αμειβόμενοι και από τον Τζορτζ Σόρος, προπαγανδίζοντας πάσει δυνάμη την «προσφυγή» εξαφανίζουν την *αρχή των πραγμάτων* που καθορίζεται από τα εξής ερωτήματα: **τι ακριβώς είναι το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης; Τι δικάζει; Ποιες είναι οι αρμοδιότητές του και πού είναι παντελώς αναρμόδιο;! Είναι ή όχι αρμόδιο να δικάσει τις επινοημένες από την Τουρκία «ελληνοτουρκικές διαφορές»;**

Τι κρύβουν για τη φύση του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης (ΔΔΧ).

1. Το ΔΔΧ ΔΕΝ αποτελεί αυτοτελή οργανισμό, αλλά είναι το κύριο δικαστικό όργανο του ΟΗΕ, ως τμήμα του Καταστατικού του χάρτη, (28/6/1945, Σαν Φρανσίσκο, ΗΠΑ). Ειδικά στο Κεφάλαιο ΙΔ τα άρθρα 92-96 αφορούν το ΔΧΧ το οποίο **ΔΕΝ είναι ένα παγκόσμιο ανεξάρτητο δικαστήριο** που προέκυψε από την κράση διεθνών δικαιοκίων οργάνων. Γιατί **το ΔΔΧ είναι υπάλληλο εξάρτημα των μεγάλων δυνάμεων και των καταστάσεων που διέπουν-ελέγχουν τον ΟΗΕ**. Έναν οργανισμό που στις μέρες μας έχει ουσιαστικά αυτο-ακυρωθεί στην πράξη, σε μία σειρά μικρών και μεγάλων υποθέσεων. Πρόσφατο καθ' ημάς παράδειγμα η «Συμφωνία των Πρεσπών» η οποία μέχρι σήμερα παραμένει νομικά εκκρεμής, καθώς **δεν έχει ολοκληρωθεί** όπως προέβλεπαν οι Αποφάσεις 817 και 845 του Συμβουλίου Ασφαλείας (Σ.Α.).

2. Οι δικαστές του ΔΔΧ εκλέγονται «με βάση τα προσόντα τους» **χωρίς να υπάρχουν προκαθορισμένα και δεσμευτικά κριτήρια γι' αυτά τα «προσόντα»**. Και πώς να υπάρχουν, αφού καταλυτικό ρόλο στην εκλογή τους έχουν τα μέλη του Σ.Α. Δηλαδή **διορίζονται ανάλογα με τα συμφέροντα κάθε μεγάλης δύναμης**.

3. Το Σ.Α. αλλά και η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ μπορούν να ζητήσουν από το εν λόγω δικαστήριο γνωμοδότηση ΜΟΝΟ για **νομικά** ζητήματα. Και αυτή είναι η λέξη κλειδί: «**νομικά**», και βέβαια **όχι πολιτικά**. Όμως, ακόμη και τα «νομικά» ζητήματα ελέγχονται απολύτως από την πολιτική βούληση των μεγάλων δυνάμεων και φυσικά «επιλύονται» (αν επιλύονται...) με απολύτως πολιτικά κριτήρια. **Άρα δεν υπάρχει καν αντικείμενο δίκης με καθαρά νομικά κριτήρια**.

4. Ενδιαφέρον παρουσιάζει το ότι το ΔΔΧ εκδίδει αποφάσεις που έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα, ενώ **οι γνωμοδοτήσεις του ΔΕΝ δεσμεύουν κανέναν**. Ωστόσο, **ούτε οι αποφάσεις του δεσμεύουν...** Πρό-

σφατα, κατόπιν προσφυγής των Φιλιππίνων εναντίον της Κίνας, για τη Νότια Σινική θάλασσα, το ΔΔΧ εξέδωσε καταδικαστική απόφαση για την Κίνα (άρα υπάρχει δεσμευτικός... χαρακτήρας). Όμως το Πεκίνο χαρακτήρισε «αστήρικτη και άκυρη» την απόφαση, ενώ αντιθέτως οι ΗΠΑ την έκριναν «τελεσίδικη και δεσμευτική». Το ερώτημα είναι ποιος θα αναγκάσει μία πυρηνική δύναμη, όπως η Κίνα, να εφαρμόσει αυτή την απόφαση. Προκύπτει λοιπόν ευθέως ότι **το ΔΔΧ είναι ένα κακοπαιγμένο θέατρο αποφάσεων οι οποίες εφαρμόζονται σε βάρος των αδυνάτων ακόμη και όταν τους ευνοούν!**

Η δήλωση, 3/1/2020, του κυβερνητικού εκπροσώπου, Στέλιου Πέτσα, περί μελλοντικής «**συνεκμετάλλευσης με την Τουρκία ενεργειακών πόρων στο Αιγαίο εφόσον εκπληρωθούν μία σειρά προϋποθέσεις**», καθιστά σαφές αυτό που ήδη μεθοδεύεται: μια προσφυγή στη Χάγη η οποία θα είναι απείρως πιο ολέθρια και από την εθνοκτόνο «Συμφωνία των Πρεσπών». Εάν η Ελλάδα εναποθέσει στα χέρια του ΔΔΧ την εθνική της κυριαρχία κινδυνεύει να χάσει κατά ποσοστό εδάφη-νησιά, χωρικά ύδατα, FIR, και ΑΟΖ ή ό,τι απαιτήσει η Τουρκία. Το φτηνό, δόλιο σκεπτικό των μισέλληνων φανατικών της προσφυγής (η οποία ήδη «πωλείται» προς κάποιες ξένες πρεσβείες), είναι **να μεθοδευτεί έτσι το πράγμα, ώστε να φανεί πως για όλα θα φταίει το ΔΔΧ και όχι η κυβέρνησή που θα έχει διαπράξει την εγκληματική προσφυγή.**

Ο ολισθηρός δρόμος της μειοδοσίας.

Σε αυτόν τον εθνικά καταστροφικό δρόμο πρώτος μας οδήγησε αμέσως μετά το 1974 ο Κων. Καραμανλής, ο Α΄, (Κ. Κ.).

Τα αρχεία των ΗΠΑ για την περίοδο 1977-80 είναι πλέον από-χαρακτηρισμένα. Συγκεκριμένα ένα έγγραφο της CIA, του Μαΐου 1979, είναι αποκαλυπτικό. Βάσει αυτού ο ΥΠΕΞ ΗΠΑ, Σάιρους Βανς έστειλε στο Κ.Κ. ένα τηλεγράφημα, 2 Φεβρουαρίου 1977, με θέμα τα συγχαρητήρια του προέδρου Κάρτερ για την ορκωμοσία (του Κ.Κ.) ως πρωθυπουργού.

Στο ίδιο έγγραφο της CIA γίνεται λεπτομερής αναφορά στην απαντητική επιστολή που έστειλε ο Κ. Κ. στον Αμερικανό ΥΠΕΞ, και στην οποία κατηγορεί την Τουρκία για τη δεύτερη εισβολή στην Κύπρο (Αττίλας 2, Άγουστος 1974). Ταυτόχρονα, όμως, ο Κ.Κ., **αναφέρεται στο Αιγαίο, τα ζητήματα της υφαλοκρηπίδας και του ελληνικού εναέριου χώρου. Δηλαδή νομιμοποιεί γραπτώς την πρώτη... ατζέντα των τουρκικών διεκδικήσεων, ενώ θα μπορούσε να αφήσει τα θέματα στην προφορική**

διπλωματία! Στην εν λόγω επιστολή του, ο Κ.Κ., **αναλύει μάλιστα διεξοδικά την πρόταση της Αθήνας για κοινή προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης με την Τουρκία**, η οποία αρχικά την αποδέχθηκε και κατόπιν απέρριψε. Συμφωνία Καραμανλή–Ντεμιρέλ, 1975.

Έκτοτε ο ολισθηρός δρόμος της μειοδοσίας συνεχίστηκε πιο κατηφορικός. **Ορόσημα εθνικού αίσχους είναι: α. η Σύνοδος της Μαδρίτης, Ιούλιος 1977, όπου η Ελλάδα αναγνώρισε: «νόμιμα ζωτικά συμφέροντα της Τουρκίας στο Αιγαίο και παραιτήθηκε από ενέργειες χωρίς την συγκατάθεση της Τουρκίας».** Και **β. το Ελσίνκι, 10/12/1999.** Και στα δύο πρωθυπουργός ήταν ο Κ. Σημίτης και ΥΠΕΞ ο Γ. Α. Παπανδρέου, ο Β΄. Στο Ελσίνκι η Ελλάδα υπέγραψε το κείμενο συμπερασμάτων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όπου η χώρα μας αποδέχτηκε: **«όλες τις εκκρεμούσες συνοριακές διαφορές και άλλα σχετικά θέματα.» (εδάφιο 4).** Ενώ στα εδάφια 9, 12 η Ελλάδα ΔΕΣΜΕΥΤΗΚΕ να τα επιλύσει με διαπραγματεύσεις με την Τουρκία. Όπως ΔΕΣΜΕΥΤΗΚΕ και για το εάν αποτύχουν οι διαπραγματεύσεις να αναλάβει την προώθηση **όλων** των θεμάτων **το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο (Ε.Σ.),** το οποίο με **δική του πρωτοβουλία,** θα τα παρέπεμπε στο ΔΔΧ.

Προβληματίζει το ποια μειοδοσία είναι χειρότερη. Η αναγνώριση «συνοριακών διαφορών» και «σχετικών ζητημάτων» Ελλάδος–Τουρκίας, και άρα η ουσιαστική ακύρωση της Συνθήκη της Λοζάννης 1923, την οποία τώρα θέτει ευθέως η Τουρκία, ή η εν λευκώ εξουσιοδότηση προς το Ε.Σ. να προσφύγει στη Χάγη **ερήμην** της Ελλάδος (!), ωσάν η χώρα μας να μην υπήρχε καν;!

Γιατί είναι ουσιαστικά και τυπικά αναρμόδιο το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης.

Κατά την εξόφθαλμα μειοδοτική ντόπια προπαγάνδα η Ελλάδα «πρέπει» να προσφύγει στη Χάγη άρον άρον, δαλεάζοντας την Τουρκία με το να αποδεχτεί τις κατάφωρα παράνομες απαιτήσεις της, ώστε να υποβάλλει και αυτή συνυποσχετικό.

Ως γνωστόν δεν βάζουμε το κάρο μπροστά από το άλογο. Και το κάρο είναι η Τουρκία ενώ το άλογο η εκ μέρους της (μη) αναγνώριση του ΔΔΧ.

Η Ελλάδα με δήλωσή της, 1994, αναγνώρισε ως **υποχρεωτική τη δικαιοδοσία του Διεθνούς Δικαστηρίου, υπό την αίρεση της αμοιβαιότητας.** Αντίθετα η Τουρκία δεν έχει αναγνωρίσει τη γενική δικαιοδοσία

του ΔΔΧ, κι όσο δεν το κάνει αυτό η προσφυγή στη Χάγη είναι από ανεδαφική έως δόλια...

Σύμφωνα με το Καταστατικό του ΔΔΧ: «τα κράτη έχουν δικαίωμα να καταθέτουν δηλώσεις με τους όρους υπό τους οποίους αποδέχονται τη δικαιοδοσία του ως υποχρεωτική.» Η Ελλάδα το 2015 κατέθεσε τη σχετική δήλωση, μαζί με άλλα 74 κράτη. Όμως η Τουρκία δεν το έκανε. Στην ελληνική δήλωση τονίζονται τρεις εξαιρέσεις έναντι της Χάγης. **1. Δεν συζητούμε αποστρατιωτικοποίηση νησιών. 2. Δεν δεχόμαστε αμφισβητήσεις της ελληνικής κυριαρχίας ούτε σε μικρά νησιά του Αιγαίου. 3. Δεν δεχόμαστε συζήτηση για το εύρος των χωρικών μας υδάτων και του εναερίου χώρου μας.**

Ακόμη και εάν μετά από αυτά υποτεθεί ότι η Τουρκία αποδεχτεί την δικαιοδοσία του ΔΔΧ είναι γνωστόν ότι **ΔΕΝ έχει υπογράψει ούτε τη Σύμβαση του Μοντέγκο Μπαίου, περί Δικαίου της Θάλασσας, 1982. Οπότε με ποιο δίκαιο θα δικάσει η Χάγη τον μονομερή (!) διαμοιρασμό του Αιγαίου και της ελληνικής ΑΟΖ –αφού η Ελλάδα ΔΕΝ διεκδικεί κάτι από την γείτονα;!**

Και εδώ τίθεται ένα ακόμη μέγιστο ζήτημα: **δεν υπάρχει αμοιβαιότητα αμφισβήτησης νομικών ζητημάτων**, αφού η Ελλάδα ΔΕΝ διεκδικεί τίποτε από την Τουρκία και δεν αμφισβητεί τα διεθνώς νομικά ισχύοντα. Άρα πώς θα συνυπογράψει η χώρα μας νομικές διαφορές τις οποίες ΔΕΝ αναγνωρίζει;

Όσα θέτει η Τουρκία έχουν ξεκάθαρο χαρακτήρα **πολιτικών** διεκδικήσεων. Αυτονόητο είναι, ότι το ΔΔΧ ως νομικό δικαστήριο και όχι σαν πολιτικό **δεν έχει καμία δικαιοδοσία σε πολιτικές υποθέσεις.**

Το συγκεκριμένο θέμα έχει αναλυθεί διεξοδικά και από τον τ. πρόεδρο της Δημοκρατίας Χρ. Σαρτζετάκη στο: «Λόγος εναντίον εθνικώς επιζήμιου αυτοπαγιδεύσεως», κείμενο δημοσιευμένο στο: [http:// www.sartzetakis.gr /points /ellinismos11.html](http://www.sartzetakis.gr/points/ellinismos11.html) (αναδημοσίευση ΕΣΤΙΑ, 31/12/2019.)

Ο τ. πρόεδρος Δημοκρατίας και έμπειρος νομικός υπογραμμίζει πως στο Άρθρο 36 παρ. 3 του Καταστατικού του ΟΗΕ, και στο Άρθρο 36 του Καταστατικού του ΔΔΧ ορίζεται σαφέστατα ότι αυτό «επιλαμβάνεται επίλυσης **μόνο νομικών διαφορών**. Ενώ, από τις Συνθήκες του Λοκάρνο, 1926, ως **νομική διαφορά εννοείται η αμοιβαία αμφισβήτηση νομίμου δικαιώματος.**» Ήδη προαναφέραμε, ότι η Τουρκία θέτει **μόνο** πολιτικά ζητήματα-διεκδικήσεις ενώ απορρίπτει επιλεκτικά, και μόνο αυτή, ότι

δεν την συμφέρει, μέχρι και τη Συνθήκη της Λοζάννης, 1923. Μεταξύ άλλων απορρίπτει την Ιταλο-τουρκική συνθήκη του 1932, όλα τα νόμιμα δικαιώματα της Ελλάδος που βασίζονται σε διεθνείς συνθήκες ειρήνης, τη Συνθήκη ενσωμάτωσης στην Ελλάδα της Δωδεκανήσου, 1947, τη Σύμβαση Γενεύης, 1958, Άρθρα 1-3, βάσει των οποίων «τα νησιά ΕΧΟΥΝ δική τους υφαλοκρηπίδα», κ.α.

Έτσι δεν πρόκειται για «αμοιβαία αμφισβήτηση νομίμου δικαιώματος» αλλά για **μονομερή** πολιτική αμφισβήτηση της Τουρκίας. **Συνεπώς ΔΕΝ μπορεί να υπάρξει «συνυποσχετικό», παρά μόνον εάν συντελεσθεί από μία ελληνική κυβέρνηση το αδίκημα της εσχάτης προδοσίας.**

Αποτελέσματα παλαιότερης ελληνικής προσφυγής στο ΔΔΧ. Η αναρμοδιότητα.

Η αναρμοδιότητα του ΔΔΧ απεδείχθη καθ' ομολογίαν του ιδίου, του δικαστηρίου! Ως γνωστόν η Ελλάς προσέφυγε στο ΔΔΧ το 1976, και ζητούσε από αυτό επιβολή «προσωρινών μέτρων», εναντίον της Τουρκίας, όταν αυτή επιχειρούσε γεωλογικές έρευνες σε περιοχή της ελληνικής υφαλοκρηπίδας. Η απάντηση του ΔΔΧ ήταν: 1. να εκδόσει, 11 Σεπτεμβρίου 1977, «εντολή» με την οποία απέρριπτε το ελληνικό αίτημα για «προσωρινά μέτρα» με το αιτιολογικό, ότι δεν πάθαμε δα και «ανεπανόρθωτη βλάβη». 2. να υποδείξει πως μόνο σε περίπτωση ζημίας η Ελλάς θα μπορούσαμε να διεκδικήσει επανόρθωση (!) και 3. Ένα χρόνο και τρεις μήνες αργότερα από την πρώτη «εντολή» του, και δύο χρόνια μετά από την ελληνική προσφυγή, στις 19 Δεκεμβρίου 1978, το ΔΔΧ **κήρυξε τον εαυτό του αναρμόδιο να κρίνει επί της ουσίας τη διαφορά.** Κάθε σχόλιο είναι περιττό.

«Τι να κάνουμε», (όπως έγραψε ο Λένιν ως λογοκλόπος του Τσερνισέφκι).

Όπως έχουμε γράψει και στο παρελθόν: «Η Ελλάς είναι μια ένδοξη χώρα αλλά μικρή σήμερα, η οποία παράγει δυσανάλογα μεγάλο αριθμό δωσίλογων πολιτικών σε σχέση με όσους μπορεί να αντέξει ο περήφανος λαός της.»

Έτσι, εάν θέλουμε να επιβιώσουμε ως έθνος και χώρα τα προτεινόμενα βήματα έχουν ήδη προκύψει ως κοινή αντίληψη της συντριπτικής πλειοψηφίας των Ελλήνων:

1. Συνέχιση και εντατικοποίηση της διεθνούς διπλωματικής-νομικής εκστρατείας με ισχυροποίηση των συμμαχιών μας. **Άμεση ανακοίνωση της ελληνικής ΑΟΖ.**
2. Ίδρυση για πρώτη φορά ενός πραγματικού «Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας».
3. Άμεση, κατακόρυφη αύξηση πολεμικών δαπανών για ισχυροποίηση των ενόπλων δυνάμεων, ξηράς, αέρος, θαλάσσης.
4. Ξεκάθαρη προειδοποίηση στην Τουρκία για βύθιση οποιουδήποτε ερευνητικού της σκάφους παραβιάσει την ελληνική ΑΟΖ. Το πάλαι ποτέ: «βυθίσατε το Χόρα» είναι απολύτως επίκαιρο.
5. Αναμονή της Τουρκίας να διαπράξει εκείνη την πρώτη πολεμική της ενέργεια η οποία θα επιφέρει την **άμεση, παλλαϊκή, καταλυτική άμυνά μας. Φωτεινό παράδειγμα το 1940.**

Εδώ που φτάσαμε η «έσχατη κοινή ανάγκη» δεν πρέπει να εκδηλωθεί μετά από μια νέα σαρωτική αυτή τη φορά εθνική καταστροφή, αλλά πριν από αυτήν. Όπως είναι γνωστόν «για να έχεις ειρήνη προετοιμάσου για πόλεμο» (Si vis pacem, para bello). Και στην περίπτωση μας πρέπει να προετοιμαστούμε πολύ καλά για πόλεμο σκληρό και ολοκληρωτικό. Μόνο τότε θα μας σεβαστούν.

Πηγή : www.antibaro.gr/article